

βίας ἀπεχωρίσθημεν ἀπὸ τῆς θέας τῶν παραδόξων ἐκείνων παραλιῶν, καὶ μετὰ πόνου παρητήσαμεν τὴν περιπλάνησιν ἐπὶ τῶν ἐγκαταλειμμένων ἀκτῶν. Τὸ ἀτρόπιοιον τοῦ Λούδ, ὅπερ θὰ μεταφέρῃ ἡμᾶς εἰς Βρεντέσιον, ἐλλειμενίζεται ἤδη ἐν Κερκύρα. Ἀλλὰ, καὶ τί ἄλλο ὑπάρχει ἐκεῖ ἀπωτέρω; Εἰκὼν διαδέχεται εἰκόνα, ὄνειρον διαδέχεται ὄνειρον! Τοιαύτη τυγχάνει καὶ ἡ τοῦ ἡμετέρου βίου περιπλάνησις.

Ἐπεβιάσθημεν τοῦ ἀτροπλοίου *Aelgros*, καὶ παρὰ τὸ Βουθρωτὸν, μεταξὺ τοῦ ἀρωτηρίου Σκάλα καὶ τῆς Κασσιώπης, ἀνήχθημεν εἰς τὸ εὐρὺ πέλαγος.

Provehimur pelago vicina Ceraunia juxta:
Unde iter Italiam, cursusque brevissimus undis.

ΕΚ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ ΣΤΡΑΤΑΡΧΑΙ

Οὐδὲν ἔθνος δύναται νὰ ἐπιδείξῃ ἄνδρας ἀρχίσαντας ἀπὸ τῶν ἀπλῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ καὶ προαχθέντας μέχρι τῶν ἀνωτάτων στρατιωτικῶν θέσεων, ὅσους ἡ Γαλλία τὸ φαινόμενον τοῦτο συμβαίνει ἐνταῦθα ἀδιακόπως ἀπὸ τῆς μεγάλης ἐπαναστάσεως. Τὸ ἀνοικτὸν τῆ ἰκανότητι στάδιον πολλάκις λαμπρῶς ἐτιμήθη ἐκεῖ. Ὁ Χῶς, ὁ Οὐμβέρτος, ὁ Πισεργὺ ἤρρισαν τὸ στάδιον τῶν ὡς ἀπλοῖ στρατιωτῶν. Ὁ Χῶς, ὑπηρετὸν ἐν τῷ βασιλικῷ στρατῷ, ἐκέντα ἐνδύματα, καὶ διὰ τοῦ τιμημάτος τῆς ἐργασίας αὐτοῦ ἠγόραζε βιβλία περὶ τῆς πολεμικῆς ἐπιστήμης. Ὁ Οὐμβέρτος ἦτο ἀνάγωγος νέος ὢν. Τῷ δεκάτῳ ἔκτῳ ἔτει τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, καὶ ἐναλλάξ ἐχρημάτισεν ὑπηρετὴς ἐμπόρου εἰς Νανσύ, ἐργάτης εἰς Λυὸν καὶ μεταπράτης δερμάτων κονίκλων. Τὸ 1792 ἔλαβεν ὑπηρεσίαν ὡς ἐθελοντῆς, καὶ μετὰ ἐν ἔτος ἔγεινεν ὑποστράτηγος. Ὁ Κλέβερ, ὁ Λεφῆρ, ὁ Βικτώρ, ὁ Δερλὸν, ὁ Μυράτ, ὁ Βεσσιέρ καὶ ὁ Νέϋ ἦσαν κατ' ἀρχὰς ἀπλοῖ στρατιῶται. Ὁ Σαιν-Σὺρ, υἱὸς βυρσοδέφου εἰς Τούλ, ἐχρημάτισε κατὰ πρῶτον ὑποκριτῆς, ἀλλ' ὕστερον ἐνεγράφη εἰς τὸ ἐλαφρὸν ἵππικόν, καὶ ἔγεινε λοχαγὸς τὸ αὐτὸ ἔτος. Ὁ Βικτώρ, δούξ τοῦ Βελλυνῶ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ πυροβολικὸν τὸ 1781 ἀπεβλήθη τῆς ὑπηρεσίας κατὰ τὰ τελευταῖα πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως συμβάντα, ἀλλ' ἅμα ἐκνήρυχθη ὁ πόλεμος ἐνεγράφη ἐκ νέου, καὶ μετ' ὀλίγου μῆνας ἔλαβε διὰ τῆς τόλμης καὶ τῆς ἰκανότητός του τὸν βαθμὸν ταγματάρχου. Ὁ Μυράτ, «ὁ εὐεϊδὴς ξίφομάχος», ἦτο υἱὸς ξενοδόχου χωρίου τινὸς τοῦ Περιγὸρδ, ὅπου ἐπεμελεῖτο τοὺς ἵππους. Κατετάχθη δὲ τὸ πρῶτον εἰς τάγμα ἵππέων, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀπεβλήθη διὰ τὴν ἀπειθειάν του ἀλλ' ἐγγραφεὶς ἐκ νέου ταχέως ἀπέκτησε τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου. Ὁ Νέϋ, κατὰ τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος, κατετάχθη εἰς τοὺς Οὐσσάρους καὶ προεβιάσθη βαθμηδόν. Ἐπροστατεύετο δὲ ὑπὸ τοῦ Κλέβερ, ὅστις ταχέως ἀνακαλύψας τὴν ἰκανότητά του ἔδωκεν αὐτῷ τὸ ἐπώνυμον

Ἀκαμάτου. Ἀφ' ἐτέρου ὄμους ὁ Σούλτ ὑπηρετήσεν ἐξ ἔτη πρὶν λάβῃ τὸν βαθμὸν τοῦ δεκανέως· οὐδὲν ἦττον ταχέως προεβιάσθη σχετικῶς πρὸς τὸν Μασσέαν, ὅστις δεκατέσσαρα ἔτη ὑπηρετήσεν ἕνα γείνη δεκανεὺς· μετὰ ταῦτα ὄμως διήλθε βαθμηδὸν ὅλους τοὺς βαθμοὺς μέχρι τοῦ στρατάρχου, ἀλλ' ἔλεγε πάντοτε ὅτι περισσότερο ἐκοπίασεν ὅπως γείνη δεκανεὺς ἢ ὅπως λάβῃ τοὺς λοιποὺς βαθμοὺς. Τοιοῦτοι προεβιάσμοι ἐξακολουθοῦσιν ἐν τῷ γαλλικῷ στρατῷ μέχρι τοῦ νῦν. Ὁ Σαγγαρὸν κατετάχθη εἰς τὸ τάγμα τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως ἐν ἔτει 1815 ὡς στρατιώτης. Ὁ στρατάρχης Βυζῶ μόνον μετὰ τετραετίαν ἔγεινεν ἀξιωματικὸς, ὁ δὲ στρατάρχης Ῥανδὸν, ὁ μετὰ ταῦτα ὑπουργὸς, ἤρρισε τὸ στάδιον αὐτοῦ ὡς τυμπανιστῆς, καὶ παρίσταται ἐν τῇ εἰς Βερσαλλίας εἰκόνι αὐτοῦ ἔχων τὴν χεῖρα ἐπὶ τυμπάνου, ζωγραφηθεὶς οὕτω κατ' ἰδίαν αἴτησιν. Τοιαῦτα παραδείγματα ἐμπνέουσιν ἐνθουσιασμὸν εἰς τοὺς Γάλλους στρατιώτας, διότι ἕκαστος αὐτῶν αἰσθάνεται ὅτι δύναται νὰ ἀποκτήσῃ τὰς ὑπερτάτας τιμὰς.

ADIEU (ΥΓΙΑΙΝΕ, ΧΑΙΡΕ !)

Τὸ ἐπιφώνημα τοῦτο τοῦ ἀποχαιρτισμοῦ εἶνε ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ὑπηγόρευσε εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτὴ ἡ καρδιά. Σὲ ἀφίνω δηλαδή, δὲν θὰ εἶμαι πλέον παρὼν διὰ νὰ συμμετέχω εἰς τὰς χαρὰς καὶ εἰς τὰς λύπας σου, δια νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ σοῦ, καὶ διὰ τοῦτο καθ' ἕλον τοῦτον τὸν χρόνον, καθ' ὃν μέλλω νὰ εἶμαι ἀπών, σὲ συνισῶ εἰς τὸν Θεόν. Αὐτὸς ἄς σὲ σιέπῃ καὶ σώζῃ ὑπὲρ ἐκείνων, ὅσοι σὲ ἀγαπῶσιν. Ἀλλὰ τὸ adieu τοῦτο (ἦτοι κατὰ λέξιν: εἰς τὸν Θεόν!) σημαίνει καί: πρέπει νὰ χωρισθῶμεν· θὰ ἀγαπῶμεθα πάντοτε, καὶ ἴσως δὲν θὰ ἐπανιδῶμεν πλέον ἀλλήλους. Ὁθεν καὶ ἡ λέξις αὕτη, εἰ καὶ καλὴ καὶ παρηγορητήριος, εἶνε ὄμως πάντοτε καὶ θλιβερά.

«Υγίαине (adieu!), λέγει ὁ Λαμαρτίνος, λέξις, τὴν ὁποῖαν ὑγραίνει καταπίπτου ἐπὶ τοῦ χεῖλους ἐν δάκρυ, λέξις ἣτις ἀποπερατοῖ τὴν χαρὰν καὶ κόπτει τὴν ἀγάπην, λέξις, δι' ἧς ἡ ἀναχώρησις μᾶς ἀποκόπτει τὴν ἡδονὴν, λέξις, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐξέλκυσῃ μίαν ἡμέραν ἢ αἰωνιότητος! Υγίαине! . . . πολλάκις τοῦ βίου μου σὲ εἶπα, ἀφίνων προσφιλέστατά μοι ὄντα, χωρὶς νὰ ἐννοήσω πόσῃν θλιψὴν καὶ ὑποστάθμην ἐμπεριέχεις, ὅταν ὁ μὲν ἄνθρωπος λέγῃ: Ἐπιστροφή! ὁ δὲ Θεὸς λέγῃ: Ποτέ!»

Λέγουσι καθ' ἑκάστην κοινῶς, καὶ γράφουσιν εἰς τὰ μυθιστορήματα καὶ τὰ δράματα: *Υγίαине, ἢ mā.llor κα.lիր ἀντάρωσair* (adieu, ou plutôt . . . au revoir). Τῆς λέξεως *υγίαине* φάνεται ὅτι γίνεται χρῆσις ἰδίως διὰ τὰς μακρὰς ἀπουσίας, ἢ διὰ τὸν αἰώνιον χωρισμὸν. Ἀλλὰ διὰ τί; Διατί νὰ μὴ εἴπῃ τις *υγίαине* καὶ τὸ ἐσπέρας πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους μέλλει νὰ ἐπανιδῇ αὐ-

ριον; — Δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ τις κάλλιον τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανίδη τινά, παρὰ θέτων αὐτὸν, *οσάκις τὸν ἀποχωρίζεται*, ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Θεοῦ (*adieu*). — Ὁ *ἄνδρα*, ἀκριβῆ μου ἀναγνώστα, *au revoir* et à Dieu!* ***

Τί εὐρίσκεται

ΕΝΤΟΣ ΕΝΟΣ ΩΟΥ ΒΡΑΣΤΟΥ

Εἷς τῶν πλέον διακεκριμένων καθηγητῶν τοῦ ἐν Μασσαλίᾳ Λυκείου, ὁ κ. *J. D. Catta*, βροφῶν ἐν ὧν βραστὸν, ἔκαμιν ἀνακάλυψιν λίαν περιεργον.

Καθ' ὃν χρόνον ἐξέφορα τὸ ὦδον, ὅπερ εἶχαν περαθῆσθαι εἰς τὸ πρόγευμά του, ἠσθάνθη ἐντὸς τοῦ στόματός του *σῶμά τι ἰσομέγεθες πρὸς φασόλον μεγάλην*. Ἦτο δὲ τεμάχιον κρέατος ἔχον βάρους 2 γραμμαρίων, διατηρούμενον ἀριστα, καὶ περιεκαλυμμένον ὑπ' ἀλλεπαλλήλων καὶ δημοσιδῶν στρωμάτων λευκώματος. Τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ κρέατος ἦτο ἐρυθρὸν μὲν καὶ πυκνὸν ἐν τῷ κέντρῳ, ὑποκίτρινον δὲ καὶ μαλακὸν ἐν τῇ περιφέρειᾳ* θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἦτο κρέας χοίρινον, ἀρχίσαν ἤδη νὰ χωνεύεται.

Πῶς νὰ ἐξηγηθῇ τὸ φαινόμενον τοῦτο;

Ὁ κ. *Catta* μίαν καὶ μόνην ἐξήγησιν εὐρίσκει τοῦ πράγματος, τὸ ὅτι δηλ. ἡ ὄρνις εἶχε καταβροχθίσῃ τεμάχια κρέατος, τὰ ὁποῖα ἐχώνευσεν ἀτελῶς. Ἴσως δὲ τοῦτο συμβαίνει πάντοτε *οσάκις αἱ ὄρνιθες τρώγουσι μόνον κρέας, καὶ γεμίζει τοιοῦτοτρόπως ὁ προηγορῶν αὐτῶν ἀπὸ οὐσίας μαλακάς*.

Ἡ ἐκ τοῦ πυλωροῦ ἐξοδος τεμαχίου τοιοῦτου ἀχωνεύτου φαίνεται ὅχι ἀδύνατος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. Τὸ κρέας φθάσαν εἰς τὴν κοπροδόχην, ἀπεώσθη εἰς τὸν ὠγαγωγόν, ἀντὶ νὰ ἐξέλθῃ, ἐκείθεν ἀντιπερισταλτικαί τινες κινήσεις τοῦ σωλήνος τούτου ἀνεθίβασαν αὐτὸ ἕως εἰς τὴν λευκωματογόνον χώραν τοῦ ἀγωγοῦ τούτου. Φθάσαν ἄπαξ ἐκεῖ θὰ συνητήθη μὲ ὦδον, οὕτως τὰ χαλάζια ἦσαν ἤδη ἐσηματισμένα, καὶ θὰ συνεφύθη ἐντὸς τοῦ δευτέρου στρώματος τοῦ λευκώματος. *Ἐκτοτε τὸ κρέατινον τεμάχιον, συναποτελέσαν μέρος ἀναπόσπαστον τοῦ ὡοῦ, ὑπέστη

* Εἶνε ζήτημα πῶς πρέπει νὰ λέγῃ τις γαλλιστὶ τὸ κ α λ ἦ ν ἐ ν τ ἄ μ ω σ ι ν! — *au revoir* ἢ *à revoir*. Τὰς δύο ταύτας φράσεις δύναται νὰ θεωρήσῃ τις ὡς ἑλληνοπτικὰς, ὧν ἡ μὲν ἀναπληρωτέα οὕτως: *au plaisir de vous revoir*, ἡ δὲ *à l' avantage* ἢ *à l' honneur de vous revoir*. Ὁ *σοι* αὐτῶν δὲ δύναται νὰ εἶνε ἀμφοτέρω ἐξ ἴσου ἀποδεκταί, ἀλλὰ διακρινόμεναι, ἂν θέλῃ τις, ἀπ' ἀλλήλων οὕτως, ὥστε ἡ μὲν πρώτη νὰ ἐκφράζῃ μᾶλλον ἀγάπην, ἡ δὲ δευτέρα μᾶλλον σέβας πρὸς ἐκείνον, πρὸς ὃν ἀποτείνεται ἡ φράσις αὕτη. Ἄλλ' ἢ διακρίσεις αὕτη καὶ παραλλαγὴ εἶνε τόσον λεπτή, ὥστε εἶνε προτιμότερον νὰ καθιερωθῇ μία καὶ μόνη φράσις διὰ πασανὴποτε περιστάσιν. Κατὰ τοὺς γραμματικούς ἡ φράσις *au revoir* εἶνε ἡ προτιμότερα. Ὁ λόγος δὲ εἶνε, καθὼς φαίνεται, ὅτι τὸ ῥῆμα *revoir* ἐρησιέμεν ἄλλοτε καὶ ὡς οὐσιαστικόν. Ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γαλλικῇ πολλὰ τοιαῦτα ἀπαρμυρακτικὰ οὐσιαστικά, καὶ ἔλεγον *le revoir*, ἀπαρμυρακτικῶς, ὅπως καὶ λέγουσιν ἀκόμη σήμερον *le manger, le boire, le parler*.

τὴν αὐτὴν τύχην, ἥτοι κατεκρημνίσθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ὠγαγωγόν, καὶ ἔμεινεν ἄχρι τέλους ἐνεληγμένον μεταξὺ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου λευκωματοῦδος περιενδύματος. Ω.

ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΚΥΝΟΣ

Τὴν ἀκόλουθον περιεργον ἱστορίαν ἀναφέρει γαλλικῇ τις ἐφημερίς*

Ἰδιοκτῆτης κήπου, ἐν ᾧ ὑπῆρχε καὶ λαχανόκηπος, παρατήρησεν ὅτι κάλαθος περιέχων δέματα νωπῶν δαυκίων ἐξηφανίζετο ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ. Ἠρώτησε τὸν κηπουρὸν, ἀλλὰ καὶ οὗτος δὲν ἤξευρε τίποτε, εἶπεν ὅμως εἰς τὸν κύριόν του, ὅτι ἦτο εὐκολώτατον ν' ἀνυκαλυφθῇ ὁ κλέπτης, ὅστις καὶ ἂν ἦτο, ἐὰν ἐκρύπτετο τις εἰς τὴν δειναλόχημην τοῦ κήπου, τὴν ὁποίαν καὶ τῷ εἰδείξε, καὶ τὸν παρεμύνησε.

Τοῦτο καὶ ἐγένετο. Δὲν παρήλθε δὲ τέταρτον ὥρας καὶ ἀμφοτέροι, ὅτε ἰδιοκτῆτης καὶ ὁ κηπουρὸς, ἔβαλον κραυγὴν ἐκπλήξεως, παρατηρήσαντες τὸν κύνα τῆς οἰκίας ἐρχόμενον ἐκεῖ, λαμβάνοντα εἰς τὸ στόμα του ἐν δαυκίον καὶ ἀπερχόμενον πρὸς τὸν σταύλον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κύνες δὲν τρώγουν δαυκία, ἔπρεπε νὰ παρακκολληθῇ ὁ κλέπτης.

Τότε δὲ οἱ παραμυνηταί μιν ἠδυνήθησαν νὰ βεβαιωθῶσιν, ὅτι ὁ κύων εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἕνα μέγαν ἵππον, μεθ' οὗ διῆγε τὴν νύκτα. Σείων τὴν οὐρὰν ὁ κύων ἐπρόσφερεν εἰς τὸν ἵππον τὸ προῖον τῆς κλοπῆς του, οὗτος δὲ φυσικῶ τῷ λόγῳ δὲν ἐπερίμενε νὰ τὸν παρακαλέσῃ διὰ νὰ τὸ λάβῃ. Ὁ κηπουρὸς ἀγανακτήσας ἠθέλησε ν' ἀρπάσῃ ἐν ῥόπαλον, καὶ νὰ φιλοδωρήσῃ δεόντως τὸν σκύλλον διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ταύτην φιλαρέσειαν πρὸς τὸν σύντροφόν του. Ἄλλ' ὁ κύριός του τὸν ἠμυπόδισε.

Τὰ δαυκία ἐτελείωσαν τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου, ἡ δὲ σκηνὴ αὕτη ἐπανελήθη μέχρι τῆς πλήρους ἐξαντλήσεως τῶν λαχάνων. Τὸν ἵππον τοῦτον εἶχαν ἐκλέξῃ ὁ κύων ὡς εὐνοοῦμένον του, καὶ ἐν ᾧ ἐν τῷ σταύλῳ ὑπῆρχε καὶ δεύτερος ἵππος, οὗτος οὐδέποτε ἀπῆλαυτεν οὐδ' ἐν βλέμμα παρὰ τοῦ κυνὸς, πολὺ ὀλιγώτερον δαυκίον. Α.

Ο ΜΩΚΟΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Βηλαρά].

Πές με, Μῶκο, 'ς τὴ ζωὴ σου,
Πῶς τὸ νοιώθεις τὸ κορμί σου;
Ζωτανὸ κανένα πρᾶμα,
Ἦ τῆς τέχνης εἶσαι θάμα;
Ἄγαποῦσα νὰ τὸ 'ξέρω*
Μόνε πῶς νὰ σοῦ τὸ εὔρω!
Δὲν μοῦ λείβ τὴν ἀπορία;
Φίλος εἶμαι, τί ἔχεις χρεῖα;
Πέτρα εἶσαι; Λές, κουνιέσαι.
Μ' εἶσαι δένδρο; Μόνε ξυέσαι.